

L i t e r á r n í S t a g n a c e

List

Velevázení čtenáři,

Sluší se začít oxymoronem, aby došlo k pobouření těch bystřejších z vás a probuzení těch méně bystrých. Právě čtete první číslo legendárního *někdříku** LIST. Najdete zde postupně všechny polohy poezie, prózy a nebude chybět ani novější druh vnímaný jako literatura teprve krátce – juxtapozice obrazu a textu čili komiks (přesněji strip). Každé vydání LISTU bude tématické. První číslo se věnuje příznačně **aktu zrození**.

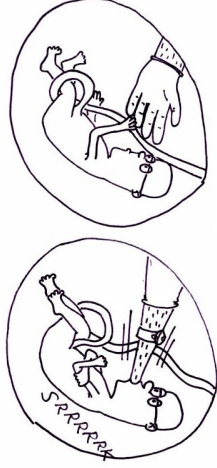
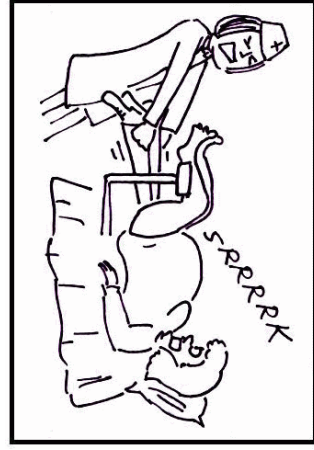
Jak jistě víte, na počátku bylo slovo a lingvisté později zjistili, že slovo je základem stavebním kamenem vyšších jazykových

rovin. A proto i vy se můžete stát, díky zázraku zvanému „slovo“, tvůrci LISTU. Stačí jen poslat svoje vyšší jazykové roviny na redakční mail (viz tiráž).

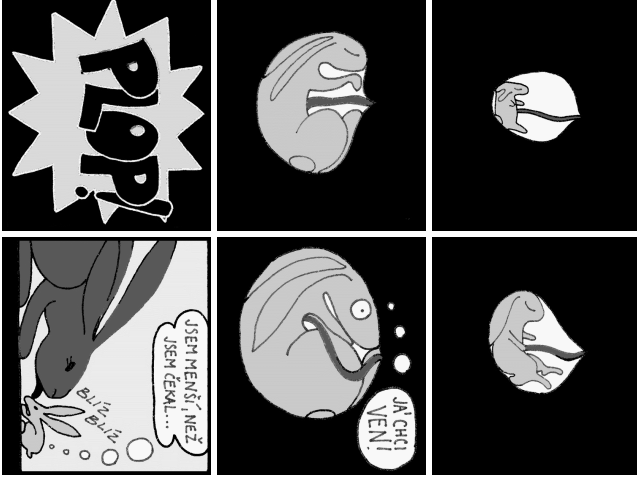
A nyní, vážení přátelé, již dosti klevetění a směle se ponořte do čtení kvazikulturní pseudoliteratury...

**někdřík je méně často vycházející občasník zahrnující v sobě kontinuální vydávání v podobě kopii (vyjde pokadě znovu s další kopii).*

Redakce LISTU

DOKTOR SRKROF **Počátek** /Tomáš Heřman/

Králik /Klára Mayerová/

Začátek a konec

Jako bílá na čtvrtce papíru
 Jako lovec mladých vampírů
 Jako čerstvě usvědčená sketa
 Cítí se každá první věta
 Jako hubený tlustokožec
 Protože začátek je konec

* * *

/Petra Poliaková/

Na počátku bylo slovo.
 Možná výkřik, možná sten.
 Na počátku z černé mlhy
 zvolna vyloupl se den.

Na počátku jsi mi říkal
 Divko z žebra stvořená.
 Na konci však stojí žena.
 Lehká žena. Bez jména.

Na počátku znal jsi cestu.
 Svlékl's z kůže ovoce.
 Teď však utápis se v hříchu.
 Víš jak začít? Od konce.

LIST č. 1/2011

TIRÁŽ

Próza
 /Zuzana Frantová/
 /Tomáš Tvrďý/

Poezie
 /Petra Poliaková/
 /Martin Strnad/

Komiks
 /Klára Mayerová/
 /Tomáš Heřman/

Ilustrace + obálka
 /Tomáš Tvrďý/

Pokud vás LIST zaujal a toužíte také přispět, zasílejte svoji tvorbu na:
 literarnistagnace@gmail.com

Dva osamělí. Živý muž a žena s duší vysvobozenou z kamene. Nikdo si nepamatoval, kdy se socha na skále zjevila, aby hleděla k dalekým obzorům. Bylo to dávno? Kdo ví...

Muž k ní chodil často, protože neměl nikoho, než ji. Sedával u jejích nohou, držel ji za ruku a vyprávěl jí svůj příběh a všechny příběhy, které znal. Byl krásný a ve svém věčném smutku byl ještě krásnější. Mnoho dívek z města o něm tajně snilo, ale on měl oči jen pro dívku z kamene. Ani neznal její jméno, jen nejasně tušil, že kdyby jí nějaké vybral, zničil by něco z její nevýslovné krásy a snad i ze své lásky? Mnoho ji miloval! Jméno nebylo důležité, ani jeho jméno. Zapomněl ho. Byli přeci jen oni dva. On a Ona. Stála na kopci, nad městem, nad mořským zálivem, nad loděmi s barevnými plachtami, nad lidmi a nad světem. Když stoupal do příkrého svahu, bylo mu, jako by stoupal do nebe. Chodíval za jasných dnů, bylo vidět daleko, a tak oba hleděli stejným směrem, snili své sny a toužili své touhy. Chodíval s ní vítat slunce i měsíc, nový den i novou noc. Někdy začalo pršet, tulil se k ní a ona ho bránila před deštěm svým vlastním tělem. On pak vlastními polibky a dechem zahřívával a sušil její deštěm prochládlé a kapkami poseté dokonalé tělo. Pak jednou přišel a uviděl v kamenných očích své milované jiný výraz. Za čas byla patrná další změna. V dokonalé dívce z kamene rostl nový život. Když položil ruku na její břicho, ucítil pod chladným povrchem záchvěv tepla, záchvěv života. Mluvili spolu. Mluvili beze slov. Od té doby naslouchal on jí. Poznával ji a miloval ještě víc. Jak se ale blížilo zrození, život, který zplodila jejich láska, bál se. Prosil ji, aby vytrhla nohy z hlíny a odešla s ním pryč, ale nemohla. Třásl se, plakal a křičel do hvězdné noci, když mu říkala, co bude muset vykonat. V bolestech přichází nový život do života. A pak, jednoho dne, promluvila. Skutečně, nahlas jako člověk. Kamenná víčka se pohnula, zamrkala a uviděla lidskýma očima lidský svět. Rty se nesměle pohnuly a zašeptaly „Je čas. Miluji tě, ale je čas. Sbohem.“ Pevně ji objal, pak se odvrátil, vzal kladivo a udeřil do jejího břicha. Ozval se bolestný výkřik, pak křik dítěte a po tvářích tekly tiché slzy. Její nos nasál první a poslední vůni, vůni svého dítěte, vůni života, vůni poznání. Pak zemřela. Rána na jejím břiše zmizela a ona byla tichá, chladná a mrtvá jako dřív. On vzal dítě a odešel. Opustil sochu, opustil své město i své lidi a odešel se svou dcerou pryč.

408 princů yakuzajakských

/Tomáš Tvrđý/

Už po několika generacích posílá napříč celou galaxii své geneticky vyšlechtěné a zmutované syny yakuzajakský král zvaný Gchrom, aby získali za ženu nejkrásnější z Qaramanek, do níž se před vznikem desáté paradimenze také sám bláznivě zamiloval. Dnes už se ovšem cítil starý a jeho síla slábla každým eonem. Bohužel se zatím žádný ze synů nevrátil nikdy zpět. Rozhodl se tedy poslat svého nejmladšího a také posledního, v pořadí již 408. syna. Král si přiložil ukazovák na spánky, zavřel oči a soustředil proud myšlenek na bílou budovu, interiér vstupní haly, recepci, slečnu recepční. Snažil se uskutečnit telepatický hovor s mutogenetickou laboratoří, aby zjistil, zda je nejmladší syn v dostatečně pokročilém

stádiu svého genetického vývoje, aby mohl vyrazit na cestu za princeznou.

Trvalo několik krátkých vteřin, než v mysli krále Gchroma zazněl příjemný ženský hlas: „Nemáte dostatečný kredit pro uskutečnění požadovaného telepatického hovoru“. Král rozpačitě otevřel oči. Znovu je zavřel a představil si generálního ředitele všech yakuzajakských telepatokomunikačních společností. Ten se hluboce uklonil, přičemž s hlasitým zaduněním udeřil čelem o podlahu, omluvil se a ujistil krále, že už se ono malé technické nedopáření nebude nikdy opakovat. Následující telepatohovor směřoval zpět do mutogenetické laboratoře:

„Ano, Vaše Veličenstvo. Nejmladší princ, na něž jsme použili poslední zbytky vašeho genetického materiálu, je zcela připraven.“ Král dojetím típl polysyntetickou slzu stékající po jeho carbonidové tváři a ukončil telehovor. Dalšího dne byla princovi poskytnuta standartní výbava: Raketoid s urychlovačem částic a autopilotem, termofúzní ruční kanón ráže 25 mm, navilokátor GPSS, nejnovější čtečka myšlenek HR-700i, teleportační obojek Nixar-Z, vzbouzeč sympatií LoveMe 13A a dostatek bionukleárního paliva na cestu tam a zpět.

Před startem ještě otec zkroušeně zaburácel energohlasivkami ke svému synovi: „Synu, chci tě nyní pojmenovat. Ehm... Budu ti říkat Hagaluom.“ Princ se pod hnědým plnovousem kontrastujícím s vyspělým skafandrem blaženě usmál. Král pod tíhou dojetí uchopil prince za ramena. „Věř, není snadné se s Tebou loučit, ač jsme se teprve poznali, Hagaluome. Jsi můj poslední syn. Nevím z jakého důvodu, ale ani jeden z vás se mi ještě nevrátil zpět. Doufám však, že ty mne nezklameš!“

Princ s tupým výrazem ve vousatém obličejí olízl královu tvář, poté nastoupil bez jediného slova do keramikou pokrytého Raketoidu s číslem 408 a zmizel v nekonečném nedohlednu.

V mutogenetické laboratoři, tři hodiny po odletu 408. prince: „Pane profesore, co mám udělat s těmi nepoužitelnými genetickými zbytky?“

„Odneste je, prosím, do spalovny. Nikdo nesmí zjistit, z jakého zdroje jsme vytvářeli všechny prince.“

„Rozumím, pane profesore. Zařídím to.“

Yakuzajakský lid stále věří, že princové byli královské krve. Kdyby se rozneslo, jak král Gchrom přišel o celé své tělo včetně mozku při výbuchu slunce Zahra a jediné, co se dalo tehdy zachovat bylo jeho vědomí poletující vesmírem jako malé částičky hvězdného prachu, kdyby tohle všechno prasklo, království by do zajista zaniklo a nastala by chaotická anarchie. Naštěstí se královo vědomí podařilo promítnout do dokonalého stroje k nerozeznání podobného lidskému tělu. Ani sám král neví o nehodě, při které přišel o tělo. Všechny nepříjemné informace týkající se královského rodu a bezpečí celého království, podléhají přísnému utajení. Ale kde se vzal genetický materiál potřebný pro klonování princů?

Zpět v mutogenetické laboratoři:

Do spalovny putuje v rukou laboratorního zřízení nepoužitelný genetický materiál - kožený obojek s hliníkovou psí známkou, na níž je azbukou vyraženo Лайка. Jediná věc, co zbyla po statečné čubičce, která se už nikdy nevrátila na svoji rodnou planetu, stejně jako 408 princů yakuzajakských. Ostatně, měli to v genech.